

Ilustrații copertă și interior: ZGUBY

Tehnoredactare: Mirela Negoită

Pentru comenzi și informații: 0341/881.647

www.edituraeduard.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONDON, JACK**

Colț ALb / Jack London; trad.: Florin Savu; il.: Zguby. -
Ed. a 4-a. - Constanța: Editura Eduard, 2017
ISBN 978-606-571-517-2

I. Savu, Florin (trad.)

II. Zguby (il.)

087.5

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

© S.C. Eduard Publishing S.R.L. Toate drepturile rezervate.

JACK LONDON

COLȚ ALB

editura
Eduard

PARTEA I

CAPITOLUL I-PE URMELE PRĂZII.....	5
CAPITOLUL II -LUPOAICA	15
CAPITOLUL III-URLETUL FOAMEI	28

PARTEA A II-A

CAPITOLUL I -LUPTA COLȚILOR.....	42
CAPITOLUL II-VIZUINA.....	55
CAPITOLUL III-PUIUL CEL SUR.....	66
CAPITOLUL IV PERETELE DINSPRE LUME.....	72
CAPITOLUL V -LEGEA VÂNATULUI.....	85

PARTEA a III-a

CAPITOLUL I -FĂURITORII FOCULUI.....	93
CAPITOLUL II -ASUPRIREA	106
CAPITOLUL III -PROSCRISUL.....	116
CAPITOLUL IV -URMELE ZEILOR.....	122
CAPITOLUL V-LEGĂMÂNTUL	129
CAPITOLUL VI-FOAMETEA.....	140

PARTEA a IV-a

CAPITOLUL I-DUŞMANUL SEMENILOR SĂI.....	152
CAPITOLUL II-ZEUL NEBUN	165
CAPITOLUL III-DOMNIA URII	177
CAPITOLUL IV-STRÂNSOAREA MORȚII.....	184
CAPITOLUL V -NEÎMBLANZITUL.....	199
CAPITOLUL VI-STĂPÂNUL IUBIRII.....	206

PARTEA a V-a

CAPITOLUL I-URMA CEA LUNGĂ.....	224
CAPITOLUL II-ȚINUTUL DIN SUD.....	231
CAPITOLUL III-MOȘIA ZEULUI.....	240
CAPITOLUL IV-CHEMAREA SEMENILOR.....	253
CAPITOLUL V-LUPUL ADORMIT	260

PARTEA I

Capitolul I PE URMELE PRĂZII

De-o parte și de alta a malurilor înghețate, posomorâtă, sihla fremăta în întuneric. Nu demult, vântul despuiase copaci de vestmântul lor alb de promoroacă, iar cum, în lumina sfîntitului, părea că stau aplecați unul către celălalt, negri și amenințători. Peste tot ținutul domnea o tacere nemărginită. Ținutul însuși era de fapt dezolant la vedere, mort, încremenit în nemîșcare, un pustiu atât de înghețat încât stărnea ceva dincolo de tristețe. Parcă simțeai o urmă de răset în acele locuri, un hohot mai însășimatator decât orice tristețe – lipsit de fericire precum surâsul sfinxului, rece precum gheața și îngânând neîndurarea providenței. Înțelepciunea extraordinară și de neînțeles a veșniciei își râdea de zădărnicia vieții, își bătea joc de strădaniile vieții. Era, într-un cuvânt, Sălbăticia pură, ținutul cu inima înghețată de la Miazănoapte.

Însă undeva, sfidând parcă natura, exista totuși viață. De-a lungul malurilor, grăbeau în aval câțiva câini lupi. Blana ciufulită le era acoperită de chiciură, iar în aerul rece, răsuflarea le îngheța și ea imediat, țășnind sub formă de norișori care ajungeau la urmă pe blană cristale de gheață. Câinii, legați cu hamuri și sleauri de piele,

trăgeau în urmă o sanie. Sania era din scoarță groasă de mesteacăn, și, cum nu avea tălpici, luneca direct pe zăpadă.

Partea din față îi era răsucită în sus precum un sul, pentru a putea stăpâni troienele de zăpadă proaspătă care se ridicau precum valurile. Pe sanie stătea, legată zdravăn, o cutie alungită și îngustă. Mai erau și alte obiecte acolo - pături, un topor, precum și un ibric de cafea și o tigaie; dar cutia cea lungă și îngustă ieșea în evidență și ocupa cel mai mult loc.

În fața câinilor, în picioare cu rachete de zăpadă, se trudea să înainteze un bărbat. Iar în spate, un altul. Pe sanie, în cutie, se afla un al treilea bărbat pentru care truda luase sfârșit, un bărbat învins de Sălbăticie, doborât și răpus ca să nu se mai poată mișca sau lupta vreodată. Căci nemîșcarea domnește în Sălbăticie. Viața o jignește, fiindcă viața înseamnă mișcare; iar scopul Sălbăticei este să distrugă mișcarea. Înghetață apa pentru a-i bloca drumul către mare; alungă seva din copaci până ce inimile lor mărețe se înconjoară de gheață; dar cel mai violent și mai teribil Sălbăticia îl chinuiește și-l pune sub poruncă pe om – omul, ființa cea mai fără de odihnă, mereu revoltat împotriva legii după care mișcarea va trebui să înceteze până la urmă.

Dar în față și în spate, încă fără frică și încăpățânați, trudeau cei doi bărbați care nu muriseră. Își puseseră pe ei blănuri și piei moi, tăbăcite. Cu chipurile greu de ghicit de sub pleoapele, obrajii și buzele acoperite cu cristale din răsuflarea lor de gheață, aveau aparență unor figuri fantomatice, ciocli dintr-o lume spectrală asistând la înmormântarea unei stafii. Dar sub această aparență erau de fapt oameni care străbăteau ținutul dezolării, batjocurii și tăcerii, bieți temerari într-o aventură uriașă, înfruntând

măreția unei lumi îndepărtate, străine și incremenite precum genunea văzduhului.

Călătoreau fără să-și vorbească, economisindu-și răsuflarea pentru truda trupului. Din toate direcțiile, tăcerea îi apăsa ca o prezență palpabilă. Le afecta cugetul la fel cum presiunea incredibilă din adâncul mărilor afectează trupul scafandrilor. Îi strivea cu greutatea întinderilor nesfârșite și a legilor imuabile. Îi nimicea, trimițându-i în cele mai ascunse unghere ale propriilor minți, storcând din ele, precum mustul din struguri, toate patimile, inflăcărările deșarte și moralitatea vanitoasă a sufletului uman, până ce ei își se vedea neînsemnat și muritori, fire de nisip și praf, ce se mișcă fără prea multă îndemânare sau înțelepciune în vâltoarea jocului mărețelor elemente și forțe oarbe.

Trecu o oră, apoi încă una. Palida strălucire a zilei lipsite de soare începea să se estompeze, când din nemîșcare se auzi slab un strigăt îndepărtat. Urcă repede în intensitate, până ajunse la cea mai înaltă notă, unde stăruia, vibrând încordat, apoi începu să se stingă și dispăru. Ar fi putut fi foarte bine văietul unui suflet rătăcit, dacă nu ar fi avut un accent trist și violent, și nu i s-ar fi ghicit inflăcărarea incredibilă. Omul din față își întoarse capul, până când întâlni ochii celui ce mergea în spate. Atunci, peste cutia cea lungă și îngustă, amândoi încuviințără.

Un alt urlet străpunse tăcerea cu ascunțimea unui ac. Cei doi bărbați își dădură seama de unde venea. Se auzea din spate, de undeva din întinderea de zăpadă pe care tocmai o străbătuseră. Apoi un al treilea apăru, un urlet de răspuns, tot din spate și de la stânga celui dinainte.

Respect
Glasul îi suna răgușit și ireal, și parcă se trudise din greu să vorbească.

– Prada e rară, îi răspunse tovarășul său. N-am văzut picior de iepure de zile întregi.

După aceea nu mai vorbiră, dar ciuleau urechile la auzul urletelor de vânătoare care continuau să se audă din spatele lor.

Când se lăsă noaptea, lăsară câinii între niște molizi de pe malul apei, iar ei aprinseră un foc de tabără. Lângă vâlvătaie, coșciugul servea atât ca scaun cât și ca masă. Câinii lupi, adunați ceva mai încolo, se tot ciondăneau, mărâind, fără însă să arate vreo pornire de a se aventura în întuneric.

– Henry, parcă stau prea aproape de tabără, observă Bill.

Henry, care, ghemuit, se plecase deasupra focului încercând să domolească ibricul de cafea cu o bucată de gheață, încuviință. Iar până nu luă loc pe coșciug și nu se apucă de mâncat nici nu scoase vreun cuvânt.

– Știu ei unde stau mai la adăpost, zise el. Le e mai bine sătui decât în burta altora. Câinii ăștia nu-s proști deloc.

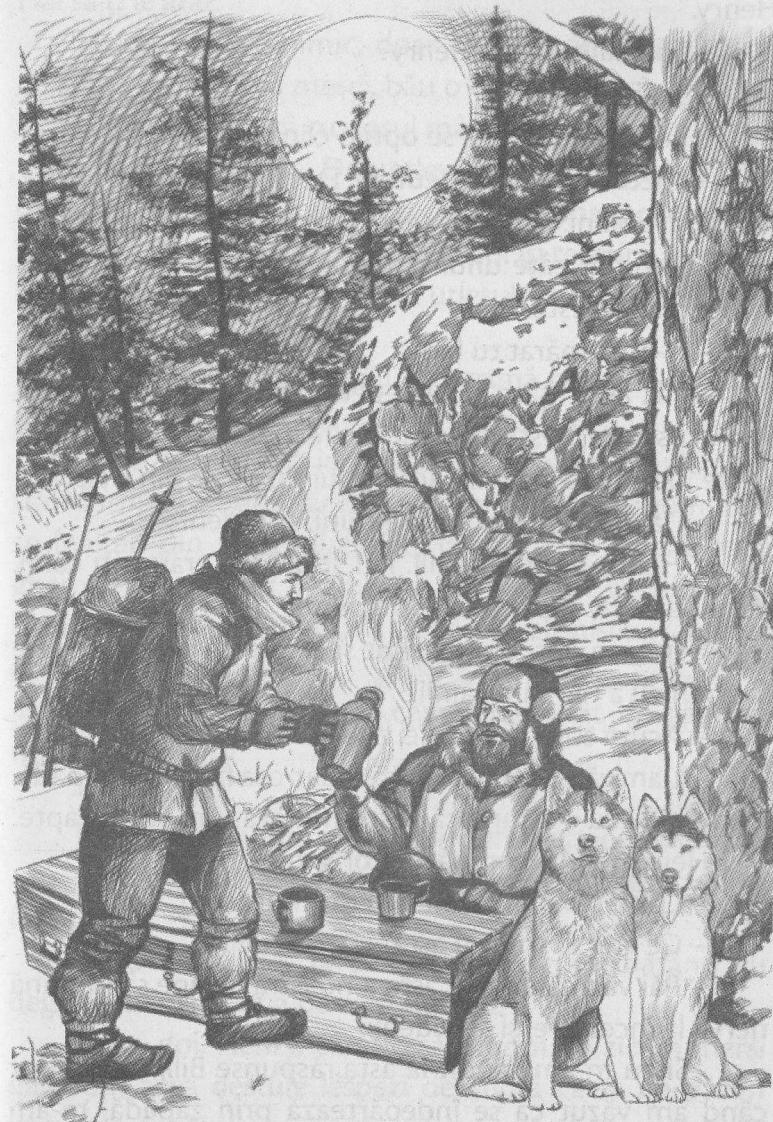
Bill scutură neîncrezător din cap.

– E, nu prea cred.

Tovarășul său îl privi cu mirare.

– Nu te-am mai auzit până acum să zici de câini că n-ar fi deștepți.

– Henry, zise celălalt, mestecând dinadins la boabele pe care le mâncă, ai observat cum se dădeau și cum lătrau când le-am dat să mănânce?

– Da, parcă erau mai agresivi ca de obicei, acceptă

R Henry. Întru oameni și cărti

– Câtă câini avem, Henry?

– Șase.

– Păi, Henry . . . Bill se opri o clipă, pentru ca spusele lui să capete mai multă greutate. Deci cum ziceam, Henry, avem șase câini. Am scos șase pești din traistă. La fiecare câine i-am dat câte unul și, pe onoarea mea, Henry, am rămas cu un pește.

– N-ai numărat tu bine.

– Păi, avem șase câini, repetă celălalt, imperturbabil. Am scos șase pești în traistă. Ureche Tăiată n-a primit pește. Dar după aia i-am adus și lui un pește din traistă.”

– Dar n-avem decât șase câini, zise Henry.

– Henry, continuă Bill. Nu ștui dacă erau toți câini, dar eu am dat șapte bucăți de pește.

Henry se opri din mâncat și-și aruncă privirea peste foc pentru a număra câinii.

– Acum sunt doar șase, zise el.

– L-am văzut pe celălalt că a luat-o la fugă prin zăpadă, anunță Bill cu o siguranță nestrămutată. Am văzut șapte.

Henry îl privi compătimitor și zise:

– Când s-o mai termina și drumul ăsta ?

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Bill.

– Păi văd că povara asta a noastră începe să îți pună nervii la încercare, și ai vedenii.

– Și eu m-am gândit la asta, răspunse Bill, sobru. Dar când am văzut că se îndepărtează prin zăpadă, m-am uitat și i-am văzut și urmele. Apoi am numărat câinii și

erau șase. Urmele sunt și acum în zăpadă. Vrei să te uiți? Hai să tă le arăt.

Henry nu zise nimic, doar mesteca în tăcere, până ce, după terminarea mesei, bău o ultimă ceașcă de cafea. Apoi se șterse la gură cu dosul mâncării și zise:

– Adică, o fi fost... De undeva din întuneric, un urlet prelung, tângitor, și plin de o tristețe insuportabilă, îl întrerupsese. Se opri să-l asculte, apoi își termină vorba, și arătă spre locul de unde venea urletul, ...unul din ei?

Bill încuviauță din cap.

– Parcă mi-e al dracului de teamă că aşa e. Doar ai observat ce ciondăneală i-a apucat pe câini.

Urlet după urlet, iar apoi cele în semn de răspuns, transformară curând tăcerea într-un balamuc. Zgomotele se înălțau din toate direcțiile, iar câinii își trădau frica ghemuindu-se unul în altul aşa de aproape de foc încât blana li se pârlise. Bill mai ațâță focul cu niște vreascuri, apoi își aprinse pipa.

– Mi se pare că te-ai cam încunjurat de gânduri negre, zise Henry.

– Henry . . .

Trase gânditor din pipă ceva vreme, apoi continuă:

– Henry, mă gândeam că el are un noroc al dracului, față de noi.

Dădu de înțeles la cine făcea referire, bătând cu degetul mare în cutia pe care stătea.

– Noi doi, Henry, când o să murim, să zicem mersi dacă om avea destule lespezi deasupra ca să ne păzim trupurile de câini.

– Dar noi n-avem rude sau bani, și ce mai avea el,

– Henry, pe mine mă macină ce caută prin pustietățile astea de la capătul pământului, uitate de Dumnezeu, un om ca acesta, vreun lord sau ceva asemenea în țara lui, care nu și-a bătut capul niciodată ce să mănânce sau cu ce să se acopere? Asta nu înțeleg eu.

– Trăia până la adânci bătrâneți dacă rămânea acasă, aproba Henry.

Bill deschise gura să zică ceva, dar se răzgândi. În loc de asta, arăta cu degetul spre zidul de întuneric ce se înălțase în jurul lor. În bezna compactă nu se ghicea nici o formă; doar doi ochi care străluceau ca jeraticul. Henry arăta cu capul încă doi, și alții apoi. Ochii lucitori formau un cerc în jurul taberei lor. Din când în când unii se roteau, sau dispăreau o clipă pentru a reapărea imediat.

Câinii erau și mai neliniștiți, și se repeziră brusc spre foc, cuprinși de spaimă, tărându-se și ghemuindu-se la picioarele oamenilor. În învălmășeală, unul din câini fusese răsturnat peste foc, și acum schelălia de durere și frică, simțind mirosul blănii pârlite cum se înălța în aer. Îmbulzeala provoca mișcarea tensionată a cercului de ochi, și chiar îl determină să se lărgescă puțin, dar apoi reveni atunci când câinii se liniștiră.

– Henry, ce ghinionul dracului să rămânem fără gloanțe.

Bill își terminase pipa și își ajuta tovarășul să întindă blânuri și pături peste patul din ramuri de molid pe care îl aranjase înainte de cină pe zăpadă. Henry mormăi ceva și începu să-șidezlege mocasinii.

– Câte cartușe ziceai că mai ai? întrebă el.

– Trei, veni răspunsul. Da' trei sute vroiam să mai fi fost. Le-arătam atunci eu, nenorocitii!

Își scutură cu mânie pumnii către cercul de ochi lucitori, și începu grijiliu să-și aranjeze mocasinii în jurul focului.

–Și să ne mai lase și gerul acesta, continuă. De vreo două săptămâni se învârte la 30 de grade sub 0. Și, dacă nu porneam la drumul acesta.... Ceva nu miroase a bine. Am o presimțire. Și acum că tot m-am pornit, să-ți spun drept, aş fi vrut să se termine cu plimbarea asta, iar noi să ne încălzim acuma lângă focul din Fortul McGurry, și să jucăm cărți. La asta mă gândesc.”

Henry mormăi și se băgă în pat. Când era pe punctul să adoarmă, se auzi vocea tovarășului său.

– Auzi, Henry, dacă celălalt a venit și el la pește, de ce n-au sărit câinii pe el? Treaba asta mă roade.

– Bill, îți bați capul prea mult, se auzi răspunsul lui Henry, cu glas somnoros. Nu te-am văzut niciodată așa. Mai tacă-ți gura și culcă-te o dată, o să vezi că mâine n-o să mai ai nici o grija pe cap. De fapt pe tine te roade stomacul, cred.

Bărbății adormiră unul lângă altul, respirând greoi sub așternut. Focul se stinse, iar ochii sclipitori strânseră cercul pe care-l formaseră în jurul taberei. Câinii se ghemuiră unul în altul de frică, mărâind amenințator din când în când, dacă unii din ochi se apropiau prea mult. La un moment dat, zgometul deveni aşa de puternic încât Bill se trezi. Se dădu încetișor jos din pat, ca să nu deranjeze somnul tovarășului său, și mai aruncă vreascuri

– Henry, zise. Hei, Henry!

Henry scoase un mormăit când trecu de la somn la veghe, și întrebă:

– Acum ce mai e?

– Nimic, veni răspunsul; doar că iar sunt șapte. Tocmai i-am numărat.

Henry primi informația cu un alt mormăit care se transformă în sforăială când se cufundă din nou în somn.

A doua zi, Henry se trezi primul și-și zori tovarășul. Mai erau trei ore până la răsăritul soarelui, cu toate că era deja ceasul șase; în întuneric, Henry începu să-și pregătească micul dejun, în vreme ce Bill împăturea asternutul și pregătea sania de plecare.

– Ia zi, Henry, întrebă el deodată, câți câini zici că avem?

– Șase.

– Greșit, proclamă mândru Bill.

– Iar șapte? se interesă Henry.

– Nu, cinci; unul nu mai e.

– La dracu! izbucni mâños Henry, lăsând gătitul pentru a număra câinii.

– Ai dreptate, Bill, spuse el. Dolofanul nu mai e.

– Și când a scăpat, s-a dus ca fulgerul. Nici n-am putu să-l urmăresc din cauza fumului.

– N-a avut nici o sansă, zise autoritar Henry. L-au mâncat de viu. Ce-o mai fi schelăläit, săracul, când se zbătea în ghearele lor. Nenorociții!

– N-a fost niciodată un câine prea deștept, zise Bill.

– Dar nu-i câine atât de prost să o rupă la fugă cum a făcut el și să-și pună singur capăt zilelor. Privi către ceilalți câini rămași cu un ochi cercetător, care extrăgea imediat esența caracterului fiecărui. Pun rămășag că nici unul n-ar face asta.

– Nici cu ciomagul nu poți să-i alungi de lângă foc, acceptă Bill. Dar eu unul zot timpul am crezut că Dolofanul are ceva.

Acesta este epitaful unui câine mort în Sălbăticia de la Miazănoapte – iar mulți alți câini, ba chiar și oameni, n-au avut parte de unul aşa plin de înțelesuri.

Capitolul II

LUPOAICA

 dataă micul dejun terminat și după ce puținele lucruri folosite pentru tabără fură strânse din nou pe sanie, cei doi bărbați lăsară în urmă focul cel vesel și pătrunseră din nou în întuneric. Imediat reîncepură urletele pline de tristețea aceea insuportabilă – urlete care se chemau unul pe altul și își răspundeau prin beznă și ger. Conversație nu mai exista. Soarele răsări la ora nouă. La amiază cerul dinspre miazăzi dădu orizontului o nuanță trandafirie, narcând loul unde pământul se interpunea între ținutul de la miazănoapte și însoritul sud. Dar trandafirul păli repede. Rămășița cenușie de lumină ținu până la trei după-amiaza, când păli și ea, iar vălul nopții polare se lăsa peste ținutul pustiu și tacut.